

*Torna a la teva boira.
No és culpa meva si jo visc i respiro.*
PRIMO LEVI

Aisa, blanca vesta en la boira, lluny
encara com el tro de la tempesta
vens horitzó avall amb corcades
crosses de freixe i tisores d'or
entre les genives esdentegades.
Sota aquest cel gris romànic
on corbs et grallen igualitària,
no és cap fil de la titella que ets
aquest que ara talles quan passes
i piques a la porta de tantes cases
amb asèptica bata i creu d'apotecària,
emblanquinant-les, a l'hora oficial,
d'història oficial, l'ancià atzar
redemptor de l'extermini previst.
Dels queixals caiguts com fulles
de tardor, quins collarets de vori
i or te'n vols fer una vegada més?
Aisa, ombra de l'ombra en la neu,
llarg serà l'hivern, més net el gas.
Déu es congria amb voltors als cims.
Als camps abandonats s'agleven ja
les flors silvestres de les corones.

Àtropos o Aisa, la tercera de les [Moires](#) en la mitologia grega, anomenades [Parques](#) en la romana i [Nornes](#) en l'escandinava